

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **G. Ž.,** zastoupený Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2004, č. j. 59 Az 785/2003 - 30, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2004, č. j. 59 Az 785/2003 - 30, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2003, č. j. OAM-6513/VL-10-P21-2001, rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Své rozhodnutí žalovaný opřel o zjištění, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobce je jeho nesouhlas s politickou situací v Bělorusku, nemožnost v Bělorusku sehnat zaměstnání a problémy s neznámými osobami a policisty, kteří pro něm požadovali peněžní prostředky.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, ve které uvedl, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č.71/l967 Sb., o správním řízení (správní řád), a § 14 zákona o azylu. Podle žalobce se žalovaný nezabýval situací v domovské zemi, kdy žalobce byl jedním ze zakládajících

členů Svazu válečných veteránů. Státní aparát prostřednictvím KGB se přitom snažil stíhat a uvězňovat členy tohoto svazu.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 29. 6. 2004, č. j. 59 Az 785/2003 - 30, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl, když konstatoval, že žalobcem uváděné skutečnosti nenaplňují důvod pro udělení azylu žalobci podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Aktivity žalobce pouze dokumentují negativní vnitřní postoj žalobce k politice Lukašenka. a dokumentují jeho vnitřní nesouhlas s postojem jeho domovského státu k soukromému podnikání jeho občanů. Naplnění znaku odůvodněného strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu snižuje fakt, že dvě demonstrace, kterých se žalobce ve své vlasti účastnil, proběhly v roce 1998. Další významná časová souvislost se týká vstupu žalobce na území České republiky, kam vstoupil v květnu 2000, a až 3. 7. 2001 projevil úmysl požádat o azyl, a touto cestou hledat v ČR ochranu před tvrzeným pronásledováním. Ve světle těchto skutečností dospěl k soud k závěru, že správní orgán provedl v řízení veškeré potřebné důkazy k úplnému zjištění skutečného stavu věci.

Proti citovanému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel poukazuje na to, že byl v roce 1998 jedním z 27 zakladatelů Svazu válečných veteránů, kteří v témže roce uspořádali 2 demonstrace proti prezidentu Lukašenkovi. Celá tato činnost byla monitorována státní policií a členové svazu byli následně vyslýcháni. Zájem státní policie podle stěžovatele neustále rostl a počátkem roku 2001 již docházelo k tomu, že někteří členové svazu byli uvězněni bez řádných soudů a bez prokázání viny za konkrétní trestný čin. Sám stěžovatel měl být v tomto období několikrát vyslýchán státní policií, byl donucován k podpisu prohlášení o podpoře vlády prezidenta Lukašenka a byl propuštěn pouze z toho důvodu, že státní policie neměla dostatek důkazů o celé činnosti svazu, kdy tyto důkazy hodlala získat tím, že bude stěžovatele sledovat. Stěžovateli bylo státní policií zakázáno opustit republiku, přičemž poté, co opustil místo svého bydliště a bylo po něm zahájeno celostátní pátrání, nezbylo mu než emigrovat a požádat o udělení azylu. Stěžovatel je proto přesvědčen, že je dán důvod k udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, a pokud žalovaný jeho žádosti o udělení azylu nevyhověl a krajský soud se s tímto posouzením věci ztotožnil, dopustil se nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V této souvislosti upozorňuje na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, ze které podle jeho názoru vyplývá, že tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo odmítají, či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu. Stěžovatel dále namítá, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout, čímž se dovolával důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Vytýkal žalovanému, že nerespektoval situaci stěžovatele, který jako účastník azylového řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi, když toto nechal krajský soud zcela bez povšimnutí. Stěžovatel žádal, aby soud předvolal jako svědka pana V. K.. Soud však tohoto svědka nepředvolal, aniž by v rozsudku uvedl proč. Nečinností soudu se situace měla zkomplikovat, když tento svědek riskoval, jel navštívit rodinu, přičemž byl zadržen a uvězněn právě z důvodu pouhého zájmu o činnost Svazu válečných veteránů, jehož byl stěžovatel členem. Stěžovatel ke kasační stížnosti přiložil kopii dokladu o členství ve Svazu válečných veteránů, dále doklad, že byl stíhán, a seznam členů Svazu válečných veteránů. Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil otázku, zda správní

řízení, předcházející podání žaloby, netrpělo procesní vadou, pro niž je dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vyslovil přesvědčení, že žalovaný se porušení správního řádu dopustil minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Podle názoru stěžovatele bylo také porušeno ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného neodpovídá tomuto ustanovení a odůvodnění v něm uvedené považuje za nedostatečné. Stěžovatel dále nesouhlasí se způsobem, jakým se soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Svůj návrat do domovské země nepovažuje za bezpečný vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie. Při vycestování zpět do Běloruska mu hrozí nebezpečí mučení a nelidského a ponižujícího zacházení. Při zjištění státních orgánů, že požádal v ČR o azyl, bude podroben perzekuci, resp. administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. Na základě výše uvedených skutečností se proto domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, kterými se žalovaný ani krajský soud v odůvodnění svých rozhodnutí nezabývaly a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Ke všem stěžovatelovým námitkám se již žalovaný vyjádřil v předchozím řízení. Obava stěžovatele z šikany v domovské zemi za to, že v ČR požádal o azyl je zbytečná, neboť ČR žádné informace do zahraničí nesděluje. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 7. 7. 2001 podal žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že v Bělorusku byl 20 let zaměstnán jako voják z povolání a po ukončení vojenské služby začal podnikat. V březnu roku 2000 se zúčastnil demonstrace proti prezidentu A. Lukašenkovi, přičemž tato byla natáčena policií a následně byl na policii také předvolán. Policisté ho vyzvali, ať podepíše prohlášení, ve kterém souhlasí s politikou prezidenta. Dále po něm žádali, aby se vrátil do armády. Stěžovatel nic nepodepsal. Poté obdržel zákaz podnikání. Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnil, že o azyl v České republice žádá z politických důvodů, a dále proto, že v Bělorusku není práce, a též pro pronásledování ze strany mafie. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR následně vyplynulo, že poté, co stěžovatel po 20ti letech odešel z armády, byl v roce 1996 předvolán na vojenskou správu, kde mu bylo oficiálně nabídnuto, aby se do armády vrátil. Stěžovatel jim sdělil, že v současné armádě odmítá sloužit, a že svoji povinnost již splnil. Asi od května do listopadu roku 1997 podnikal; k ukončení svého podnikání uvedl, že byl k tomuto donucen, neboť byl často navštěvován policií i kontrolory státních institucí, kteří mu za různé nedostatky neustále ukládali pokuty. Do roku 2000 poté převážel z hranic do vnitrozemí automobily. Doplnil, že do běžného zaměstnání nemohl nastoupit, protože by se o něm státní orgány dozvěděly. Dále žadatel vypověděl, že byl členem neregistrovaného (a dnes již neaktivního) Svazu válečných veteránů a podílel se na organizaci demonstrací proti vládě a prezidentovi. Celkově zorganizovali dvě demonstrace v létě roku 1998 a v říjnu roku 1998, obou dvou se žadatel zúčastnil. Konání demonstrací bylo povoleno městským úřadem, v rádiu bylo odvysíláno oznámení o konání demonstrací. Celkově se demonstrace zúčastnilo asi 200 až 300 osob. Nedaleko náměstí byla budova KGB, od počátku shromážděné doprovázela policie, která také natáčela průběh demonstrace. Demonstrace začala asi ve dvě hodiny a v půl čtvrté začala účastníky rozhánět policie. Obě demonstrace měly podle slov žadatele podobný průběh. Na otázku správního orgánu, co se dělo po demonstracích, žadatel odpověděl, že si myslí, že byl sledován, ale jde pouze o jeho domněnku. Pokud v žádosti uvedl, že byl po demonstracích předvolán na policii, kde měl podepsat, že souhlasí s politikou A. Lukašenka, tak toto je pravda, ale podrobnosti si již nepamatuje. Asi dva týdny po první demonstraci za ním přijeli policisté v civilu a požádali jej, aby s nimi zajel na stanici. Zde byl stěžovatel asi půl hodiny, ptali se jej na jeho názory, a také na to, proč je proti Lukašenkovi; poté odešel. Stěžovatel dále vypověděl, že členové svazu, kterých bylo asi 27, měli v úmyslu založit oficiální organizaci, sepsali stanovy a se seznamem členů je odevzdali na Městském úřadě Borisovo. Ve stanovách byl hlavní myšlenkou nesouhlas se spojenstvím Běloruska s Ruskem, snaha žít „normálně“ bez Ruska. Následně za členy chodily neznámé osoby v civilu a představovaly

se jako příslušníci policie. Asi v říjnu 1998 za ním přišel jeden člověk a vyptával se ho, proč odešel z armády a proč založili Svaz válečných veteránů. Sdělil mu, že pokud chtějí normálně žít, musejí podporovat A. Lukašenka a přestat s činností svazu. Poté následovaly telefonáty, ve kterých se žadatele neznámá osoba ptala, zda ještě žije. Někdo také přišel za stěžovatelovou sestrou do práce a žádal ji, aby se stěžovatelem promluvila. Kolega ze svazu, A. P., byl na Městském úřadu a absolvoval zde dlouhé jednání. Poté se domluvili, že svoji činnost ukončí. Stěžovatel se domnívá, že během demonstrací byl natáčen skrytou kamerou. Z výše uvedených důvodů se rozhodl odcestovat do ČR; bezprostřední pohnutkou k odjezdu z vlasti byla Lukašenkova politika. Svůj návrat do Běloruska považuje za možný, pokud by se tam změnila politická situace. V případě návratu do Běloruska se obává uvěznění proto, že v ČR požádal o azyl.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že účelem přiznání azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo cítí oprávněnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně vymezených. Aby mu mohla být poskytnuta ochrana formou azylu, musí proto být prokázáno, že je nositelem určitého přesvědčení (politického, náboženského apod.), pro které je v zemi, jehož občanství má (v zemi jeho posledního trvalého bydliště), reálně pronásledován, nebo že je pronásledován z důvodu příslušnosti k jasně vymezené sociální skupině, resp. má důvodnou obavu, že by k takovému pronásledování mohlo v jeho případě dojít.

Při zjišťování skutkového stavu je přitom třeba vycházet z toho, zda stěžovatel v řízení unesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Je nesporné, že pokud by stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak není třeba se situací v jeho zemi původu do detailu zabývat, resp. informace o zemi původu žadatele o azyl by byly relevantní především s ohledem na možné udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 zákona o azylu) nebo při hodnocení překážek vycestování (§ 91 zákona o azylu). V případě, že žadatel o azyl však uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žadatele.

Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazující věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Elementární roli při zjišťování skutkového stavu věci hrají zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele. Je-li zřejmé, že se jedná o bezpečnou zemi původu, v níž je z hlediska standardů předpokládaných zákonem o azylu zabezpečena řádná a fungující ochrana občanů před nežádoucími ingerencemi státu do jejich základních práv a svobod, pak lze důvodně předpokládat,

že v takové zemi sice může docházet k jednotlivým excesům, nicméně lze se prostřednictvím správních, soudních či jiných orgánů domáhat nápravy proti nezákonnému zásahu. Takový závěr však nelze učinit v případě, že se jedná o zemi, ve které se státní orgány opakovaně dopouští závažných porušení lidských práv. Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (obdobně např. rozsudek NSS ze dne ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89).

Ze zpráv o dodržování lidských práv v Bělorusku jednoznačně vyplývá, že se jedná o zemi, která vykazuje značný deficit při dodržování standardů ochrany lidských práv a svobod. Policejní a vězeňské stráže často bijí zadržené a vězně, vyšetřovatelé vynucují doznání bitím a psychologickým nátlakem. Mučení a nelidské zacházení či trestání je uplatňováno proti oponentům režimu a účastníkům pokojných demonstrací. Bezpečnostní složky zatýkají a zadržují občany v rozporu se zákonem; k tomuto zatýkání nejčastěji dochází v souvislosti s účastí na demonstracích. Soudnictví není nezávislé a není schopné vykonávat kontrolu nad výkonnou mocí a jejími zmocněnci. Odposlouchávání telefonů a sledování další komunikace bez soudního příkazu je zakázáno, v praxi však k takovému jednání ze strany režimu dochází. Ustanovení zákonů a dekretů omezují svobodu projevu, neboť zapovídají použití určitých symbolů a výrazů na plakátech a příliš široce interpretují zákony o urážce na cti, čímž znemožňují kritiku státních představitelů a státní činnosti. Režim intenzivně upírá občanům právo na změnu vlády; přitom používá různé taktiky k tomu, aby odradil opoziční lídry a skupiny od organizování veřejných činností, a aby omezil možnosti šíření jejich názorů.

Z uvedeného je zřejmé, že Bělorusko nelze považovat za zcela bezpečnou zemi původu. Je proto nezbytné v řízení před správním orgánem velmi pečlivě zkoumat, zda jednotlivé náznaky zásahu do politických práv a svobod jednotlivce již nejsou pronásledováním, popř., což je nepochybně mnohem složitější, zda i v případě, že k pronásledování ještě nedošlo, není dán takový soubor skutečností, jež by ve svém úhrnu odůvodňoval obavy z takového pronásledování.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem uvedl některé skutečnosti, které při srovnání s informacemi o zemi původu nesporně naznačují, že jeho obavy z možného pronásledování pro své politické názory by mohly být důvodné. Při zjišťování skutkového stavu však žalovaný nepostupoval natolik důsledně, aby mohl být ve věci učiněn autoritativní závěr. Zdejšímu soudu není např. zřejmé, jakým způsobem byly rozháněny demonstrace organizované Svazem válečných veteránů (zda násilně či pokojně) nebo proč byly tyto demonstrace vůbec rozháněny, když se jednalo o demonstrace povolené. V souvislostech posuzované věci by rovněž bylo třeba vědět, jaké pohnutky vedly členy Svazu válečných veteránů k tomu, že svoji činnost ukončili, jakým způsobem stěžovatel projevoval své politické přesvědčení v období po ukončení činnosti svazu apod. Zejména však z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, jakým způsobem byly konfrontovány údaje stěžovatele s informacemi o zemi původu, když obsah těchto informací v odůvodnění rozhodnutí zcela chybí.

Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že bylo především porušeno ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné,

t. j. rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vyplývá pouze závěr, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Nelze však dohledat, na základě jakých úvah se žalovaný k tomuto závěru dobral, jak hodnotil bezpečnost země původu stěžovatele nebo proč skutečnosti tvrzené stěžovatelem v průběhu řízení nesouvisí s informacemi obsaženými ve zprávách o dodržování lidských práv v Bělorusku apod. Daný nedostatek přitom nelze nahradit úvahou soudu. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Pokud tedy krajský soud k této skutečnosti nepřihlédl, jedná se ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. o vadu řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v projednávané věci byly naplněny stížní body obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., pro které měl Krajský soud v Plzni napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit a věc vrátit žalovaném k dalšímu řízení. Ostatními, stěžovatelem tvrzenými důvody se s ohledem na charakter nedostatků správního rozhodnutí zdejší soud nezabýval.

V dalším řízení je třeba, aby krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a zavázal ho k tomu, aby provedl důkladnější zjišťování skutkového stavu, a aby odstranil vady rozhodnutí spočívající v jeho nedostatečném odůvodnění.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 110 odst. 2 s. ř. s., podle kterého zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu